

ญาติธรรม

นางมลทิพย์ บัวพุ่ม

R12012

สะดุดใจ...หน้าจอโทรทัศน์

“เดี๋ยวค่ะ อย่าเพิ่งเปลี่ยนช่อง ขอฟังพระองค์นี้ท่านเทศน์หน่อยค่ะ” ข้าพเจ้าสะดุดตาสะดุดใจ เมื่อได้เห็นพระรูปนี้ท่านกำลังเทศน์ในรายการของคุณภรรยา ธรรมเกษตร ก็สนใจในคำสอน ที่คมคายชัดถ้อยชัดคำ สำนวนโวหารเต็มไปด้วยคำคล้องจอง ฟังเพลิดเพลินพร้อมทั้งท่วงท่าในการเทศน์ จะมีมือยกประกอบตลอดเวลา และข้าพเจ้านึกในใจว่า “เทศน์สนุก ชวนฟังดีจังเลย” แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ติดตามแต่อย่างใด ว่าท่านชื่ออะไร อยู่วัดไหน ถ้าเข้าวันหยุดเปิดพบก็จะนั่งฟังราวกับถูกมนต์สะกด จะเป็นอย่างไรอยู่เป็นประจำ จนในที่สุดก็ได้ทราบข่าว พระองค์นี้ชื่อว่า “หลวงพ่อ จรรย์ แห่งวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ก็แค่นั้นค่ะ

ติดใจ....หลวงพ่อเจริญ ในนิยาย

ข้าพเจ้าได้รับหนังสือจากผู้ปกครองเด็กท่านหนึ่งท่านนำมาให้ทุกปี ก็หนังสือกุลสตรี ข้าพเจ้าติดใจลีลาการเขียนของ คุณสุทัสสา อ่อนค้อม จนวันหนึ่งข้าพเจ้าได้มีโอกาสพบผู้ปกครองท่านนั้น ก็ได้พูดกับท่านว่าติดใจนิยายของคุณสุทัสสา อ่อนค้อม จังคะ ผู้ปกครองท่านนั้นได้บอกว่า อ้อ...หลวงพ่อเจริญ ก็คือ หลวงพ่อจรรย์ นั่นเอง ข้าพเจ้าติดใจแม่ชีก้นทอง ถึงกับพูดว่า ถ้าได้เจอจะกราบงาม ๆ สักครั้งค่ะ

อธิษฐานจิต อยากกราบแม่ชีก้นทอง

วันหนึ่งข้าพเจ้าเหมือนมีอะไรมาดลใจ ให้เดินทางไปที่ห้องสมุดของโรงเรียนตามปกติก็มักจะเป็นคนชอบอ่านนวนิยาย แต่วันนั้นข้าพเจ้าได้เดินเข้าไปที่หมวดหนังสือศาสนา เดินเปิดไปเรื่อย ๆ มือก็ได้ไปหยิบหนังสือชื่อ กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติ ของพระราชสุทธิญาณมงคล ซึ่งข้าพเจ้าไม่รู้จักชื่อนี้มาก่อน แต่ก็ได้นำมาอ่านในเล่มที่ ๑ ข้าพเจ้าได้อ่านไปเรื่อย ๆ จนในที่สุดก็มาสะดุดใจ เอ๊ะ!...คล้ายคลึงคล้ายคลึงกับเรื่องของพระเจริญ ในคำเรื่องของ หลวงพ่อจรรย์ ทำยสุดก็ได้อ่านไปถึงเรื่องราวของหลวงพ่อกับแม่ชีก้นทอง พร้อมทั้งมีรูปประกอบ ข้าพเจ้าได้เห็นรูปแม่ชีก้นทอง ข้าพเจ้าถึงกับน้ำตาไหล ยกมือขึ้นกราบรูปท่านในหนังสือ พร้อมทั้งนั่งน้ำตาไหลจนลุกอยู่นาน อธิษฐานจิต ดลใจ ข้าพเจ้ารู้สึกเหลือเชื่อจริง ๆ ค่ะ

ซึ่งใจ.... ในธรรมบรรยาย

ข้าพเจ้ามีคุณแม่ป่วยเป็นอัมพาต ได้พักอยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าและครอบครัวได้ดูแลรักษาปรนนิบัติอย่างดี ก่อนที่ท่านจะเป็นอัมพาต ท่านเป็นอัมพฤษมา ก่อน ท่านยังเดินได้โดยใช้ไม้เท้า ข้าพเจ้าชอบพาท่านไปเที่ยวอยู่เสมอ ในตอนที่ท่านปกติอยู่ แม้ถึงตอนที่ เป็นอัมพฤษก็ยังพาไปชายหาด เดินบ้าง อ้อมบ้าง จนในที่สุดท่านก็เป็นอัมพาต เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๙ นอนพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลประสาทนานเกือบ ๔ เดือน คุณหมอดีให้ กลับมารักษาตัวที่บ้าน ช่วงนี้เองข้าพเจ้าได้นำหนังสือ กฎแห่งกรรม มาอ่านในภาคธรรมบรรยาย อ่านไปอ่านมาข้าพเจ้ารู้สึกสงสารท่าน เพราะบางครั้งท่านน้ำตาไหล ข้าพเจ้าจะอ่านเนื้อหาที่ฟังง่าย ๆ อ่านจนครบทั้ง ๑๐ เล่ม พร้อมทั้งตั้งใจจะไปเที่ยววัดอัมพวันให้ได้ อยากจะเห็นหลวงพ่อดีสักครั้ง ให้ท่านพูดกับเราสักคำ และคิดว่าถ้าได้ไปปฏิบัติธรรมจะอยู่ ๗ วัน นี่คือการตั้งใจของข้าพเจ้า

ใครไม่มีบุญ มาวัดนี้ไม่ได้

ข้าพเจ้าสงสัยในคำพูด อันทำทนายของหลวงพ่อดีว่า “ใครไม่มีบุญ มาวัดนี้ไม่ได้ มาได้เฉพาะคนมีบุญเท่านั้น” ข้าพเจ้าตั้งสัจจะไว้ว่าจะมาอยู่วัดนี้ให้ได้ จะมาเอาของดีของวัดนี้ กลับไปให้จงได้ ถ้ามาจะต้องอยู่ ๗ วัน

ใกล้ปิดภาคเรียนที่ ๑ ทางโรงเรียนมีโครงการจัดอบรมที่วัดอัมพวัน มีทั้ง ๓ วัน และ ๕ วัน ทางโรงเรียนจัดรถรับส่ง พร้อมทั้งออกค่าอบรม ส่วนการทำบุญพวกครูของจัดกันเอง ปรากฏว่ามีผู้สนใจ ๒๓ ท่าน ก่อนไปคุณครูใหญ่ ท่านได้เรียกประชุมนัดหมาย ว่าใครจะอยู่ ๓ วัน หรือ ๕ วัน มีข้าพเจ้าคนเดียวเท่านั้นที่บอกว่าจะอยู่ ๗ วัน และนำรถไปเอง โดยไม่รู้สึกกังวลใจ ว่าจะอยู่ได้หรือไม่ ก่อนวันเดินทางมีครูอาวุโสท่านหนึ่งมาหาข้าพเจ้าบอกว่าอยากไป แต่รถคันอื่นเต็มหมด ข้าพเจ้าบอกว่ายินดี และร่วมอนุโมทนาด้วย รถข้าพเจ้ายังว่าง ครูท่านนั้นดีใจใหญ่ ในที่สุดมีครูร่วมอบรม ๒๔ ท่าน

ถึงบ้าน... ของข้าพเจ้าแล้ว

ข้าพเจ้าได้ขับรถมารับเพื่อน ๆ ๓ คน พร้อมทั้งช่วยบรรทุกกระเป๋าของเพื่อน ๆ ทุกคนจนเต็มรถ ข้าพเจ้าออกเดินทางเวลา ๗.๓๐ น. ถึงวัดเวลา ๙.๔๕ น. ระยะทาง ๑๓๐ กม. จากกรุงเทพฯ ขับรถไปต้องมองหลักกิโลเมตรกันไปตลอดทาง พอถึงทางเข้าวัด ข้าพเจ้าได้ไปจอดรถที่หลังโบสถ์ แล้วก็เดินหาพวกเพื่อน ๆ ข้าพเจ้าได้พูดว่า “ถึงบ้านของฉันแล้ว รู้สึกอบอุ่น ค่ะ” ข้าพเจ้ามองหาที่จอดรถใหม่ ได้ถามลุงคนหนึ่งว่ามาจอดหน้ากุฏิหลวงพ่อดีไหม ลุงท่านนั้นตอบว่าจอดได้ (ต่อมาภายหลังทราบชื่อว่า ลุงปุ่น) ขณะที่ข้าพเจ้าเลื่อนรถมาจอดได้มีลูกศิษย์หลวงพ่อดีเป็นทหารมาบอกว่า “จอดไม่ได้ จอดไม่ได้” ข้าพเจ้าก็บอกว่า “จะ

มาปฏิบัติ ๗ วัน รถยังผ่อนไม่หมดเพิ่งถอยมา ๕ เดือน ใจจะสงบได้อย่างไรเจ้าคะ” พอพูดจบ ทหารผู้นั้นบอกว่า “เอ้าจอดได้ จอดได้ ถอยชิต ๑ หน่อย” “ขอบคุณเจ้าคะ”

เวลาเพล ผู้รับศีล ๘ เตรียมตัวไปรับประทานอาหาร พอเวลาบ่ายโมงครึ่งทุกคนไปพบผู้อบรมที่หอประชุมภาวนา – กรศรีทิพา ได้เริ่มฟังบรรยายภาคทฤษฎี การอบรมครั้งนี้มีผู้ร่วมอบรมจากมหาวิทยาลัยขอนแก่น อีกจำนวน ๑๒๐ คน ซึ่งอบรมวันที่ ๒ – ๕ ตุลาคม ส่วนของโรงเรียนข้าพเจ้าวันที่ ๒ – ๖ ตุลาคม

หลวงพ่อก็ได้มาทำพิธีเปิดการอบรมในเวลา ๒๑.๐๐ น. ข้าพเจ้าได้นั่งอยู่คนแรกแถวหน้า ส่วนเพื่อนที่นั่งคู่กันข้าง ๆ เป็นเพื่อนร่วมห้องที่จะมาปฏิบัติ ๕ วัน ข้าพเจ้านั่งฟังหลวงพ่อบอกเทศน์สายตาจ้องไม่กระพริบ ตั้งใจมาปฏิบัติเพื่อ อุทิศส่วนกุศลให้กับมารดาของข้าพเจ้า ในใจตั้งสัจจะไว้แน่วแน่ ท่านได้เทศน์ตรงใจข้าพเจ้าเหมือนท่านมานั่งอยู่กลางใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอธิษฐานจิตว่าถ้าท่านลงจากอาสนะก็ขอท่านกล่าวทักสัปดาห์เกิด พอถึงเวลาที่ท่านจะกลับกุฏิ ท่านลงมายืนอยู่แถวหน้าข้าพเจ้าได้กล่าวทักทายหลายคำ พร้อมทั้งบอกว่าขาดเหลืออะไรให้บอกได้ ข้าพเจ้าปีติจนหน้าตาซีม ข้าพเจ้าเจอแล้ว พบแล้ว พระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ก่อนนอนคืนนั้น เพื่อนที่พักห้องเดียวกันกับข้าพเจ้าบอกว่าจะอยู่ ๗ วันด้วย ข้าพเจ้าเลยได้มีเพื่อนปฏิบัติ ๗ วัน

วันที่สองของการอบรม (๓ ต.ค.) ก็เริ่มปฏิบัติ เดินจงกรมและนั่งสมาธิ ข้าพเจ้าได้พบกับเวทนาซึ่งเป็นสิ่งที่รู้ได้เฉพาะตนจริง ๆ ข้าพเจ้าได้ทราบจากนิมิตว่าการฆ่าสัตว์ถึงแม้จะไม่ตั้งใจก็เป็นบาปทั้งนั้น นิมิตในวันแรกเกิดเวทนา ได้รู้ว่าเอามือไปจับขามดแดงขณะมันเดิน ขามันหลุดตายไป

นิมิตที่สองทราบว่าจะไปจับไก่แล้วเอาเอ็นผูกขาไก่ แล้วไปผูกกับต้นไม้ เพื่อไม่ให้มันเดินเข้ามาในบ้าน จนขาของไก่โดนเอ็นบาดลึกลงไป ทำให้ข้าพเจ้าปวดตาตุ่มเหลือเกิน

นิมิตที่สามทราบว่าจะไปฆ่าปูนา เอาตัวมันกดลงไปบนดินจนขามันหลุด ข้าพเจ้าเลยปวดขาทรมาณ

วันที่สามของการอบรม (๔ ต.ค.) ก็เริ่มปฏิบัติ เดินจงกรม ๑ ชั่วโมง นั่งสมาธิ ๑ ชั่วโมง ข้าพเจ้าตั้งสัจจะว่าจะปฏิบัติให้ได้ จนในที่สุดข้าพเจ้าเกิดเวทนา เกิดปีติ ข้าพเจ้าปฏิบัติจนหมดเวลา อาจารย์ที่ควบคุมเดินเข้ามา ดีที่หัวไหล่ ๒ ที พูดว่า “เก่งมาก” ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจในคำชมปรตินั้น

ตกเย็นพวกเพื่อน ๆ ที่มาปฏิบัติ ๓ วัน จะลากลับได้ไปดักพบหลวงพ่อก็ไม่ได้พบ เพราะแขกเยอะมาก ข้าพเจ้าได้ไปนั่งฟังหลวงพ่อบอกเทศน์โปรดญาติโยม ข้าพเจ้าถือโอกาสเข้า

ไปนั่งฟัง ประนมมือ จ้องมองด้วยใจปิติ ชื่นชมบารมี ก็ได้เห็นหลวงพี่องค์หนึ่งมาจ้องดู ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากล่าวว่า “ดิฉันไม่ได้มาขออะไรหลวงพ่ोज้าคะ อยากจะชื่นชมบารมีนาน ๆ เพราะมาไกล ขอชื่นชมบารมีให้ชื่นใจหน่อยจ้าคะ” หลวงพี่ท่านยิ้มด้วยความเมตตา พุดคุย ชักถามเหมือนลูกหลานของท่าน

ตอนเย็น ก่อนหลวงพ่จะลงทำวัตรเย็น ข้าพเจ้าไปยืนดูหลวงพ่ที่หน้ากุฏิ ในใจคิดว่า คุณแม่ของข้าพเจ้าอาการจะเป็นอย่างไร แม่...แม่ ท่องในใจอยู่อย่างนั้น สายตาก็จ้องมอง อยู่ที่ท่าน หลวงพ่ท่านโปรดญาติโยมอยู่ สายตาท่านเหลือบขึ้นมามอง ข้าพเจ้าก็ยืนจ้องอยู่นาน จนในที่สุดได้เวลาที่ท่านจะเดินไปทำวัตรเย็น ข้าพเจ้าก็ไปตักพบท่านด้านหน้าจนได้ บอกกับท่านว่า อยากจะคุยกับหลวงพ่ เรื่องคุณแม่ที่ป่วยเป็นอัมพาต ท่านตอบด้วยความเมตตาว่า “มาซิคืนนี้” ข้าพเจ้าถึงกับตื่นตันจนพุดอะไรไม่ถูกเลยจ้าคะ

หลังจากข้าพเจ้าอบรมเสร็จเวลา ๒๑.๐๐ น. ข้าพเจ้าได้ไปหาหลวงพ่ ขณะนั้นมีญาติโยมระดับชั้นผู้ใหญ่พบบอยู่ ข้าพเจ้าเข้าไปกราบท่านที่หน้ากุฏิ เสร็จแล้วก็เดินเข้าเข้าไป พอดีกับญาติโยมเขาได้เปิดโอกาสให้เข้าไปบ้าง ข้าพเจ้าไปจนติดอาสนะ ก้มลงกราบ ๓ ครั้ง

หลวงพ่ท่านทักว่า “เป็นอย่างไรนั่งกรรมฐาน นะ”
ข้าพเจ้าตอบว่า “ชื่นใจจ้าคะ”
หลวงพ่พุด “คลีนไส้ เหรอ”
ข้าพเจ้า “มิใช่จ้าคะ ชื่นใจเหลือเกิน จ้าคะ”
หลวงพ่ “นั่งกรรมฐานกันให้ได้ นั่งแล้วจะดี...”
“นี่ครูมาแต่ร์ เขามา นั่งกรรมฐานกัน นี่จบอนุบาลแล้วซิ
นะ”

ข้าพเจ้าถามต่อ “แล้วจะขึ้นประถม ๑ ได้ไหมจ้าคะ”
หลวงพ่ตอบว่า “ได้ ฝึกเข้าไว้ ฝึกปฏิบัติกันให้มาก ๆ จะช่วยแก้กรรมของเราได้”

ข้าพเจ้าพุด “หลวงพ่จ้าขา ดิฉันมาตามคำทำทนายของหลวงพ่จ้าคะ”

หลวงพ่ “อาตมาไปทำทนายอะไร ไหนว่ามา”
ข้าพเจ้าตอบ “ก็หลวงพ่บอกว่า ใครไม่มีบุญ มาวัดนี้ไม่ได้ จ้าคะ”
หลวงพ่หัวเราะพร้อมทั้งชี้มือไปยังญาติโยมว่า “อ้อ จันพวกนี้ก็มีบุญกันทั้งนั้นนะซิ”

ข้าพเจ้าพูดว่า “หลวงพ่ोज้าขา ขอบารมีหลวงพ่อช่วยแม่เมตตาให้คุณแม่ของดิฉันที่ป่วยอยู่ค่ะ”

หลวงพ่อกถาม “อายุเท่าไร”

ข้าพเจ้าตอบ “๗๔ ปี ในเดือนพฤศจิกายนนี้ เจ้าค่ะ”

ท่านก็ไม่ตอบอะไรหันไปอวยพรญาติโยมที่ลากลับ

ข้าพเจ้าพูด “หลวงพ่ोज้าขา ยังตอบไม่ตรงคำถามเลยเจ้าค่ะ”

หลวงพ่อกพูด “อีกไม่นาน ให้ทำใจนะ แล้วจะแม่เมตตาให้”

ข้าพเจ้าได้ฟังน้ำตาไหลปรี่ ซาบซึ้งเป็นที่สุด

ในคืนนั้น ข้าพเจ้าเศร้าปนปีติบอกไม่ถูก เข้านอนโดยนั่งสมาธิก่อน ประมาณเกือบ ชั่วโมงก็ปิดไฟนอน ส่วนเพื่อนหลับไปนานแล้ว ข้าพเจ้านอนสมาธิโดยกำหนด พองหนอ ยุบหนอ ไม่ทราบว่านานเท่าไร ขณะที่เข้าสมาธิอยู่นั้นข้าพเจ้าสติดี ปรากฏว่าหลวงพ่อกเข้ามาในสมาธิของข้าพเจ้า เห็นหน้าท่านชัดเจน ท่านได้พูดกับข้าพเจ้าว่า แม่เมตตาให้เรียบร้อยแล้วนะ ขณะที่เห็นภาพท่านจะมีเสียงสวดมนต์กระหึ่มไปหมด พอหลวงพ่อกพูดจบ ข้าพเจ้ายกมือไหว้ท่านทั้ง ๆ ที่นอนอยู่ปากก็พูดว่า “กราบขอบพระคุณเจ้าค่ะ” แล้วท่านก็หายไป ข้าพเจ้าก็หลับไปในที่สุด

ในวันที่ทำของการอบรม (๖ ต.ค.) ช่วงเช้าก็เป็นปกติ หลังเพลพวกเพื่อน ๆ ก็กลับกันหมด ข้าพเจ้ากับเพื่อนอีกคน ก็ตกลงกันว่าจะปฏิบัติที่ห้อง โดยจัดห้องที่หน้าบันไดเป็นห้องสวดมนต์ และได้มีคนขอนแก่นพี่น้องชาย – หญิง ร่วมปฏิบัติด้วย รวมมี ๔ คน

ช่วงบ่าย แยกกันปฏิบัติ ข้าพเจ้าได้ใช้ห้องนั้น (สวดมนต์) เดินจงกรม นั่งสมาธิ ตั้งสัจจะ เดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง ขณะที่นั่งสมาธิอยู่นั้น ได้ปรากฏนิมิตเห็นคุณตาคุณยาย จูงมือวิ่งขึ้นบันได ท่านพูดว่า “มาเร็ว ดูที่ห้องนี้กัน” ข้าพเจ้าจำได้แม่นยำ วันนั้นใกล้จะหมดเวลานั่งสมาธิ เกิดเวทนาใจแทบขาด แขนงกระดูก กึก กึก เกิดนิมิตว่า ข้าพเจ้าขับรถทับลูกสุนัขในหมู่บ้านเมืองทอง ข้าพเจ้าไม่ได้เจตนา เพราะสุนัขวิ่งเข้ามาที่ล้อหลังทั้ง ๆ ที่ขับช้า ๆ ในใจนี้กว่ามันคงวิ่งมาไม่ทันหรอก สุดท่ายตาย แข็งขากระดูก ข้าพเจ้าได้รับเวทนาครั้งนี้แรงเหลือเกิน

ตอนค่ำเริ่มทำวัตรเย็นกัน ๔ คน เสียงสวดมนต์ลั่นวัด เพราะบริเวณวัดเงียบจริง ๆ หลังจบทำวัตร แยกกันปฏิบัติ ข้าพเจ้าใช้ห้องสวดมนต์ เดินจงกรม ๑ ชั่วโมง นั่งสมาธิ ๑ ชั่วโมง ตามสัจจะที่ให้ไว้ ขณะที่นั่งสมาธิจนจิตนิ่งสงบ เสียงสุนัขเห่ากัันระงมไปหมด ทันใดนั้นเองมีเสียงที่แตกต่างจากเสียงเห่า ข้าพเจ้าสติดี ตั้งใจฟังว่าเสียงอะไร เป็นเสียงเรียกชื่อว่า

“ต้อย” เรียกอยู่นานมาก เป็นเสียงยาวยาว ต้อย... ข้าพเจ้านับได้เกือบ ๑๐ ครั้ง จนในที่สุดเสียงสุนัขเจียบไปพร้อมทั้งเสียงเรียกปริศนานั้นด้วย จิตคิดว่าคนมาปฏิบัติธรรมมีเปรตมาขอส่วนบุญ ข้าพเจ้าตั้งใจแผ่เมตตาอย่างเต็มที่

พบเทพกาหลง.... ช่วยเตือน ช่วยสอน

ตี ๓ ครั้ง ก่อนระฆังของวัด มีคนมาสะกิดที่แขน ๒ ครั้ง แต่ไม่รู้รู้สึกว่าจะอะไร เพราะเพื่อนพูดที่เล่นที่จริงว่า ฟีกาหลงช่วยมาปลุกด้วยนะ พอเช้าเพื่่อมองตาข้าพเจ้า ปากก็ถามว่าโดนไหม ข้าพเจ้าก็ตอบว่า โดน ต่างทำมือให้ซึ่งกันและกัน นี่คือครั้งที่ ๑

วันที่หกของการปฏิบัติ (๗ ต.ค.) ก็ดำเนินไปอย่างปกติ ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติ เกิดเวทนาทุกครั้ง แต่ข้าพเจ้ามีข้อสงสัยหลายข้อที่หาคำตอบไม่ได้

๑. เสียงสวดมนต์ ตอนสองยามใครสวด เสียงเพราะมาก

๒. ใครเรียกชื่อข้าพเจ้า

๓. คุณตา คุณยาย เป็นใคร

ตอนบ่ายข้าพเจ้ากำลังจะไปซักผ้า ได้พบหลวงพี่รูปหนึ่งกล่าวทักว่า “โยมยังไม่กลับหรือ” ข้าพเจ้าก็บอกว่า ตั้ง

ใจตั้งใจว่าจะอยู่ปฏิบัติให้ได้ ๗ วัน ตั้งใจจะเอาของดีของวัดนี้กลับไปให้ได้ ข้าพเจ้าได้สนทนากับท่านอยู่นาน

หลังจากการปฏิบัติในช่วงค่ำแล้ว ข้าพเจ้าในนั่งสมาธิก่อนนอน สักพักก็นอน นอนสมาธิกำหนด ฟองหนอ ยุบหนอ นานเท่าไรไม่ทราบ ตื่นมาอีกที่เกิดเวทนาไปหมด ก็เปลี่ยนท่านอนเป็นนอนตะแคง เอาผ้าห่มมากอด มือประกบกันไว้ข้างแก้ม เรียกว่า ทำสบาย ทำประจำของข้าพเจ้า นอนไปนานมาก มารู้สึกอีกทีกลายเป็นท่านอนสมาธิ ผ้าห่มให้ตั้งแต่หน้าอกถึงปลายเท้าอย่างดี ที่รู้สึกตัวตื่นเพราะเกิดเวทนาเมื่อเท้าแข็งไปหมด เลยตื่นขึ้นมาเปิดไฟดู เป็นเวลา ๐๑.๐๔ น. ข้าพเจ้าดีใจก็ดีใจ ขนลุกก็ขนลุก จะมีใครชะอีก เทพกาหลงท่านเห็นว่าข้าพเจ้านอนตามอำเภอใจ ซึ่งผู้ปฏิบัติธรรมทำไม่ถูก ข้าพเจ้าเกิดความเข้าใจทันที

วันที่เจ็ดของการปฏิบัติ (๘ ต.ค.) ข้าพเจ้าปฏิบัติตามปกติไม่มีอะไรบกพร่อง ก่อนนอนคืนนั้น ข้าพเจ้าได้นั่งสมาธิจนได้ที่ ก็เริ่มนอนสมาธิ จนเริ่มสงบนิ่ง ก็มีคลื่นสะเทือนและมีเสียงพูดกับข้าพเจ้าว่า เสียงที่สงสัยแบบนี้ที่วัดมีเยอะเลย ก็ปรากฏเป็นภาพที่มีเปรตมากมายจริง ๆ ท่านหลวงพ่อยังสอนอีกว่า นอนสมาธิให้กำหนด ปวดหนอ ๆ ไป อย่าได้หยุด ขณะที่ฟังก็มีเสียงสวดมนต์ปริศนา ฟังไปเพราะ พอเสียงหลวงพ่อย้ายไปเสียงสวดมนต์ก็ยังคงอยู่ตลอดการนอนสมาธิ

ตอนบ่ายข้าพเจ้าได้ไปลาหลวงพ่อกำลังจะไปทำวัตรเย็น ข้าพเจ้าพูดว่า หลวงพ่อเจ้าข้า ดิฉันจะมาลา ท่านหันมาพร้อมกับชี้มือมาที่ข้าพเจ้ากับเพื่อน แล้วพูดว่า “ครู มาแต่ร์ ไม่ใช่ญาติกันไม่มาหรอก” ดิฉันจะมาลาเจ้าค่ะ หลวงพ่อพูดว่า “ขอให้โชคดีมีชัย” ข้าพเจ้าได้ฟังแล้วตื่นตันใจจริง ๆ

(วันก่อนพวกเพื่อน ๆ ไปลากลับบ้าน ข้าพเจ้าตามเขาไปด้วย ท่านถามว่าใครจะกลับ เพื่อน ๆ ก็ตอบกัน แต่ข้าพเจ้าตอบว่า “ดิฉันจะอยู่ ๗ วันเจ้าค่ะ” หลวงพ่อพูดกับข้าพเจ้าว่า จะกลับไปทำไมเดี๋ยวก็มาอีก นอนมันชะงืดนี่เลย ตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจวาจาของท่าน จนขณะที่เขียนเรื่องราวอยู่นี้ แจ้งตลอดว่า ท่านมีญาณรู้ล่วงหน้าจริง วันนี่คือ ๑๒ ต.ค. ข้าพเจ้าตั้งใจจะไปทำบุญวันที่ ๑๔ ต.ค. ส่วนท่านทักข้าพเจ้าเมื่อ ๕ ต.ค.)

หลังจากข้าพเจ้าลาหลวงพ่อกลับแล้ว ข้าพเจ้าเข้าไปฟังสวดมนต์ในโบสถ์ที่หลวงพ่อกำ วัตรเย็น ข้าพเจ้าปีติจนสะอื้น ไม่สามารถสวดมนต์ตามได้ เพราะข้าพเจ้ามาที่วัดนี้เพื่อคุณแม่ ผู้ป่วยไข้โดยเฉพา ท่านหลวงพ่อบอกว่าอีกไม่นานนักเวลาสำหรับคุณแม่ของข้าพเจ้า ท่านรู้ ใจ รู้วาระจิต เหมือนมานั่งอยู่กลางใจข้าพเจ้า เพื่อนที่พักกับข้าพเจ้าเขารู้ใจบอกว่า เทศน์เปิด อบรมและสวดมนต์เย็นวันลา เป็นของข้าพเจ้าคนเดียวเต็ม ๆ เลย

ข้าพเจ้าเดินทางออกจากวัด ๘.๓๐ น. ขณะขับรถกลับใจเบิกบาน ปีติ ดังคำสวดว่า “ปัจฉิตตัง เวกิตัพโพ วิญญูหิ” เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน

ปัจจุบันนี้การเดินทางทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ มีบริการนำความ สะดวกสบาย รวดเร็วทันใจ ให้บริการกับเราตามแต่ความพอใจ กำลังทรัพย์ และการขาย บริการที่น่าเสนอ เราเห็นว่าการไปในที่ไกล ๆ ได้เร็วที่สุดก็โดยเครื่องบิน มีสายการบินที่ เสนอขายบริการมากมายให้เลือกตามความถูกใจและกำลังของเงิน ทางชีวิตก็เช่นเดียวกัน มี หนทางมากมายให้เลือกเดิน นำมาใช้ดำเนินชีวิตกัน แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าพระสงฆ์รูปหนึ่ง ที่ นำเสนอทางสายตรงหรือทางด่วน ทางที่พระองค์ท่านเลือกเฟ้นให้เดิน ท่านทดสอบ ตรวจสอบ พิจารณาและปฏิบัติมานาน มานำเสนอให้กับพวกเราก็คือ หลวงพ่อจรัญ แห่งวัด อัมพวัน จ.สิงห์บุรี ท่านทุ่มเทร่างกาย แรงใจ จัดอบรมพัฒนาจิตให้กับเราอย่างไม่รู้เหน็ด เหนื่อยแต่อย่างใด เพื่อให้เรานำใช้ไปปฏิบัติให้เห็นเหตุแห่งทุกข์ สุขของชีวิต บ้างก็ว่ายาก บ้างก็ว่าง่าย บ้างก็ว่าสุข บ้างก็ว่าทุกข์ ข้าพเจ้าว่าสุดแต่วาสนาบารมีหนุนนำ ต่อให้วาสนา บารมีมากมาย トラบใดที่มีกรรมมาบังก็ป่วยการ อธิบายและเชิญชวนดังคำของหลวงพ่อก็คือ “ไม่เรียนก็ไม่รู้ ไม่ดูก็ไม่เห็น ไม่ทำก็ไม่เป็น จะลำเค็ญอย่าแยะจนแก่ตาย” ออย่ารอให้ใกล้ตาย แล้วจะเพิ่มมาสนใจศึกษา เพราะเวลาทุกนาทีมีค่ามีราคา สิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวมาทั้งหมดตั้งแต่

ต้น อย่าได้เชื่อทั้งหมด หรือเชื่อเลย ควรมาเรียนรู้ด้วยตนเอง สัมผัสเอง ค้นหาเอง แล้วทุก ๆ ท่านจะเกิดความรู้สึกตามคำสอนว่า “ปัจจัยตั้ง เวทิตัพโพ วิญญูหิ เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน” ฉันทใดก็ฉันทนั้น

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ จงปกป้องรักษาหลวงพ่ोजรัญ ให้มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปราศจากโรคภัย อันตรายทั้งหลายทั้งปวง เพื่อเป็นเสาหลักในงาน ปลุกคนให้ตื่น เสกคนให้เป็นงาน ของหลวงพ่อ ลูกดีใจซาบซึ้งใจ ถึงแม้จะเพิ่งเคยมาปฏิบัติเป็นครั้งแรก แต่ได้รับความเมตตาสุดเหลือจะพรรณนา อย่างกับว่าคุ้นเคยมานานแสนนาน หรือจะเป็น ญาติธรรม – ญาติกัน กันแน่.